

Abuelo kurpju veikals

Rejs Goldrups

Balstīts uz patiesu stāstu.

„„Piedod!” nav vieglākais vārds, ko teikt” (Children’s Songbook, 98).

Migels atvēra sava „abuelo” (vectēva) kurpju veikala durvis. Viņš saoda ādas izstrādājumus, ar ko strādāja Abuelo. Tā bija viena no viņa mīļākajām smaržām.

„Sveiks, Abuelo!”

Abuelo bija nometies ceļos un pārzīmēja klienta pēdu uz papīra lapas. Viņš nepaskatījās. Abuelo nebija laba dzirde.

Migels apspēdās uz darba galda. Viņš paskatījās uz sakrautiem ādas gabaliņiem. Viņš iztēlojās, ko Abuelo darīs ar katru no tiem, izmantojot savu āmuru un knaibles.

Darbarīki viņam atgādināja par to, ko viņš ļoti mīlēja. Abuelo vienmēr iedeva Migelam konfekti, kad viņš palīdzēja sakopt veikalu.

Taču Migels jutās izsalcis tagad! Viņš zināja, ka bez atļaujas nedrīkst ņemt našķi, taču izskatījās, ka Abuelo vēl kādu laiku būs aizņemts. „Varbūt man nemaz nav jāgaida,” Migels nodomāja.

Migels pastiepa roku zem letes pēc konfekšu trauka. Tas bija pilns ar viņa mīļākajām konfektēm — saldeni asām, pārkaisītām ar čilli pūderi! Atverot trauku, Migels jutās nedaudz neērti. Taču konfekte izskatījās tik garda. Viņš steigšus ielika to mutē.

Drīz aizgāja arī klients. Abuelo paņēma ādas gabalu un iemērcēja to kaut kādā ūdens šķidrumā. Tas padarīja ādu mīkstu, un ar to bija vieglāk strādāt.

„Zini, mums ir vairāk jālīdzinās šai kurpei,” teica vectēvs.

Migels norija atlikušo konfektes daļu, cik ātri vien spēja. Tad viņš piegāja pie Abuelo.

„Sveiks!” Abuelo smaidot teica. „Man prieks, ka atnāci mani apraudzīt.”

Migels apskāva Abuelo. Viņš cerēja, ka Abuelo nepamanīs, ka viņš bija apēdis konfekti. Migels aizdzina visas raizes.

„Izskatās, ka tev šodien ir daudz darba,” teica Migels, norādot uz sakrāmētajiem ādas gabaliem. „Vai tev ir nepieciešama palīdzība?”

„Protams! Vai tu varētu man padot šo diegu?”

Migels paņēma garo diegu. Viņš parāva to ar rokām. Tas bija stingrāks, nekā izskatījās.

„Tas nu gan ir stingrs!”

Abuelo pasmaidīja. „Tam tādām ir jābūt, lai šajā dzīvē tas ātri nenodiltu un nesaplīstu.” Abuelo izvilka diegu cauri ādai. Tad parādījās „gudrā Abuelo” sejas izteiksme, kā to dažreiz dēvēja mamma.

„Zini, mums ir vairāk jālīdzinās šai kurpei,” teica Abuelo, pamājot ar galvu.

Migels uzmeta acis ādai. „Jā?! Tiešām?”

„Jā, gan. Mums ir jābūt stingriem, lai Sātana kārdinājumi mūs neuzveiktu.”

Migelam prātā ienāca sarkanā konfekte. Viņš zināja, ka viņam par to ir jāpastāsta Abuelo.

Abuelo nocēla no plaukta vecu kurpi. „Redzi šo lielo caurumu?”

Migels varētu izbāzt tai cauri savu dūri. „Jā.”

„Reiz šis bija tikai mazs caurumiņš, kuru viegli varēja

salabot. Taču viņi gaidīja, un tagad to ir daudz grūtāk salabot. Slikti ieradumi un sliktas izvēles līdzinās šim caurumam. Tos labāk ir labot pašā sākumā.”

Abuelo vēlreiz pamāja ar galvu, un „gudro Abuelo” sejas izteiksme nomainījās smaidis. Abuelo strādāja, un viņi turpināja runāt. Visu šo laiku Migels domāja par sarkano konfekti.

Kad Abuelo bija beidzis darbu, Migels palīdzēja viņam uzkopt. Tad Abuelo pastiepās pēc sava konfekšu trauka.

Un Migels vairs to nespēja izturēt. „Es paņēmu vienu no tavām konfektēm!” viņš atzinās.

Abuelo nolika trauku. „Tu kaut ko teici?”

Migels pastāstīja, ka paņēmis bez atļaujas konfekti. „Piedod, Abuelo! Es vairs nekad tā nedarīšu. Es apsolu!”

Abuelo cieši apskāva Migelu. Migels jutās daudz labāk.

„Paldies, ka biji godīgs! Man tas ir ļoti svarīgi.”

Mājupceļā Migels jutās kā viens no jaunajiem Abuelo kurpju pāriem. Stingrs un gatavs dzīvei! ■

Autors dzīvo Jūtas štatā, ASV.

LABAS SAJŪTAS

Kādu dienu mēs ar mammu devāmies apmeklēt sāt ūdens rēķinu, un kādam vīram mums priekšā izkrita nauda, taču viņš to nemaz nepamanīja. Es pacēlu, aizsteidzos pie viņa un atdevu to. Viņš teica: „Liels tev paldies,” un piebilda, ka, viņaprāt, neviens cits bērns tā nebūtu rīkojies. Pēc tam mani pārņēma ļoti labas sajūtas. Es vienmēr atcerēšos šīs labās sajūtas.

Brianna C., 9 gadi, Idaho, ASV